

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2023 r.

sprawy **T. N.**

skazanego za czyn z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 229§1 i §3 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 15 lutego 2023 r., sygn. akt V Ka 1550/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi -Śródmieścia w Łodzi

z dnia 19 maja 2022 r., sygn. akt IV K 57/21

postanowił:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

W pierwszych dwóch zarzutach tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia obrona wskazała na naruszenie przez Sąd Odwoławczy przepisów postępowania karnego w postaci art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. (pkt 1 lit. a-e), którego konsekwencją miały być błędne ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę wydanego przez niego orzeczenia (pkt 2). Zarzuty te zostały błędnie sformułowane. Ograniczenie się przez Sąd Okręgowy do utrzymania w mocy orzeczenia Sądu I instancji oznacza tyle, że

Sąd ten nie ingerował w ocenę materiału dowodowego ani ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy, jak też nie dokonywał samodzielnej analizy zgromadzonych i ujawnionych w sprawie dowodów i nie czynił własnych ustaleń faktycznych. To z kolei prowadzi do wniosku, że nie mógł on naruszyć art. 7 k.p.k. ani art. 410 k.p.k. Co do zasady zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. podnoszony może być w postępowaniu kasacyjnym tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy czynił samodzielne ustalenia faktyczne – taka zaś sytuacja, jak już wskazano, nie miała miejsca w niniejszej sprawie. Z kolei art. 410 k.p.k. nie ma zastosowania do postępowania odwoławczego, ponieważ to nie dowody ujawnione przed Sądem II Instancji stanowiły podstawę rozstrzygnięcia tego sądu.

Odnosnie do drugiego z omawianych zarzutów należy także dodać, że jako odnoszący się do ustaleń faktycznych jest on, w świetle treści art. 523§1 k.p.k., niedopuszczalny w postępowaniu kasacyjnym.

Podobnie, jak powyższe zarzuty, ocenić należy zarzut z pkt 4 lit a i b kasacji, związany z naruszeniem przez Sąd Okręgowy prawa materialnego. Sąd ten nie mógł go naruszyć, bowiem go nie stosował. To Sąd Rejonowy stosował prawo materialne i dokonał subsumpcji zachowania skazanego pod określoną normę prawną i to ewentualnie pod adresem orzeczenia wydanego przez ten Sąd można było sformułować taki zarzut (co zresztą uczyniono). Ponad powyższe przypomnieć wypada, że zarzut naruszenia prawa materialnego musi wskazywać na błąd w subsumpcji lub wykładni prawa. Zawsze bowiem bazą dla stwierdzenia takiego uchybienia są niekwestionowane ustalenia faktyczne. Tymczasem w przedmiotowym postępowaniu są one przez obronę konsekwentnie kontestowane.

Prawidłowo jedynie skonstruowany został zarzut z pkt 3 kasacji, w którym wskazano m.in. na naruszenie art. 433§2 k.p.k. oraz 457§3 k.p.k., które miało się objawiać wadliwym i nierzetelnym odniesieniem się do podniesionych w apelacji zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych, dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz naruszenia prawa materialnego. W uzasadnieniu kasacji nie podjęto jednak nawet próby wykazania konkretnych uchybień po stronie Sądu II instancji, ograniczając się do powtórzenia niemal słowo w słowo uzasadnienia apelacji.

Analiza motywów pisemnych Sądu Odwoławczego prowadzi tymczasem do wniosku, że Sąd ten odniósł się do wszystkich zarzutów zwyczajnego środka odwoławczego i uczynił to w sposób rzetelny i wyczerpujący. Nie ograniczył się on przy tym do prostego zaakceptowania ocen poczynionych przez Sąd Rejonowy, mimo że częściowo odwołał się do jego argumentacji. Niemniej jednak Sąd poczynił własne rozważania odnośnie do podniesionych w apelacji wątpliwości obrony i uczynił to w poszanowaniu dla zasad logicznego rozumowania i wskazań doświadczenia życiowego i oparł je na treści zgromadzonego i ujawnionego w sprawie materiału dowodowego. I tak, Sąd dokonał analizy konstrukcji zarzutów apelacji, odniósł się do problematyki związanej z oceną zeznań świadków K. B., D. B., M. W. i M. C., a następnie omówił zarzuty obrazy prawa materialnego, przeprowadzając w tej przestrzeni stosowną analizę i należycie uzasadniając swoje stanowisko.

Kontrola instancyjna przeprowadzona przez Sąd wykazała jednocześnie, że zarzuty apelacyjne miały w istocie charakter polemiczny, oparte zostały na wybiórczo potraktowanym materiale dowodowym i zupełnie pomijały argumentację Sądu Rejonowego.

Uznać zatem należało, że autor kasacji nie wykazał w najmniejszym stopniu, by Sąd Odwoławczy dopuścił się uchybienia o charakterze rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia i które winno skutkować orzeczeniem o charakterze kasatoryjnym.

Powyższe skutkowało uznaniem kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.

[SOP]

[ms]

